

„Na asesorów sądu wojskowego należy wyznaczyć osoby stopniem równe oskarżonemu lub od niego wyższe”.

Po ustępie 3 tegoż artykułu dodaje się ustęp następujący:

„Jedynie w braku oficera, posiadającego stopień równy lub wyższy, niż oskarżony, można wyznaczyć na asesora oficera bezpośrednio niższego stopnia, z tem jednak ograniczeniem, że gdy oskarżony należy do korpusu generałów, asesor musi być generałem, gdy zaś oskarżony jest oficerem sztabowym, asesor musi być oficerem sztabowym”.

Art. 7. W art. 48 zamiast art. 42 winien być powołany art. 44.

Art. 8. W art. 73 ustęp 2 zamiast art. 94 winien być powołany art. 92.

Art. 9. W art. 88 punkt a) po słowach „w obrębie obszaru” dodaje się słowo „wojennego”.

Art. 10. Ustęp 1 art. 111 otrzymuje brzmienie: „Kary dyscyplinarne są następujące:

- a) upomnienie,
- b) nagana,
- c) surowa nagana,
- d) przeniesienie na inne stanowisko służbowe bez zwrotu kosztów przeniesienia”.

Art. 11. W art. 115 zamiast „odpowiednie” ma być „odpowiednio”.

Art. 12. Art. 124 po wyrazach „skreśla się” w ustępie 1 należy uzupełnić: „w § 3 (§ 27 i 28)”, po wyrazach „§ 243 ust. 1 punkt 4 wyrazy „względnie czy uwięzienie go zostało zarządzone w rozkazie oskarżenia” należy dodać „wydanym przez właściwego komendanta”.

W tymże art. 124 zamiast „w § 306 ustęp 1 punkt 1 wyraz „niniejszy” ma być „w § 306 ust. 1 punkt 1 wyraz „niniejszej”.

W tymże art. 124 w ustępie IV zamiast „454, 463” ma być „454—463”.

Art. 13. Art. 125 winien brzmieć: „Przepis art. 101 ustęp 7 niniejszego rozporządzenia nie ma zastosowania do §§ 95, 96, 109, 110, 119, 128 ust. 4, 139, 149 ust. 3, 155, 169, 170, 245 ust. 1, 246 ust. 3, 256 i 420 ust. 3”.

Art. 14. Ustęp 3 art. 128 otrzymuje brzmienie: „W wypadkach mniejszej wagi można karać w drodze dyscyplinarnej również za występki, przewidziane w wojskowym kodeksie karnym:

- 1) w §§ 64, 79, 89 ust. 1, 90, 91 ust. 1, 92, 93, 94, 120, 121 ust. 1, 137, 141 ust. 1, 144 ust. 2, 146, 151;
- 2) w § 148 w razie lekkiego uszkodzenia ciała;
- 3) w § 150, o ile winnym jest szeregowy;
- 4) w § 114, o ile przestępstwo polega na pożyczaniu pieniędzy lub przyjęciu podarunku bez uprzedniej wiedzy wspólnego przełożonego;
- 5) w § 138 ust. 1 za kradzież lub sprzeniewierzenie (przywłaszczenie), zagrożone w karnych ustawach dzielnicowych karą aresztu, względnie więzienia, nie zastępującego domu poprawy, o ile winnym jest szeregowy, wartość mienia skradzionego lub

sprzeniewierzonego (przywłaszczonego) nie przenosi 25 zł., a sprawca nie był jeszcze za kradzież lub sprzeniewierzenie (przywłaszczenie) dyscyplinarnie ukarany lub przez sąd prawomocnie skazany”.

W ustępie 4 po wyrazach „W razie ukarania dyscyplinarnego tylko jedynie za przestępstwa wojskowe stosować można...” dodaje się słowa „oprócz kar, przewidzianych w obowiązujących przepisach dyscyplinarnych”.

Art. 15. W art. 136 zamiast „oficera sądownego” ma być „oficera sądowego”.

Art. 16. W art. 173 zamiast słowa „wykonanie” ma być „wykonania”.

Art. 17. W art. 180 zamiast „którzy mieli najmniejszy udział” ma być „którzy mieli mniejszy udział”.

Art. 18. W art. 181 i 184 zamiast „niniejszego rozporządzenia” ma być „rozporządzenia wprowadzonego”.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 20. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

859.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 28 listopada 1925 r.

o upoważnieniu Rządu do zaciągnięcia pożyczek państwowych oraz o biletach skarbowych, bilonie i pomocy dla instytucyj kredytowych.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia zagranicznej pożyczki państwowej do wysokości 600.000.000 zł. lub równowartości tej sumy w walutach obcych; pożyczce tej mogą być przyznane szczególne uprawnienia, gwarancje i zwolnienia od podatków i opłat, a nadto może ona być zabezpieczona zastawem dochodów jednego z monopolii państwowych. Pożyczka winna być zużyta na cele gospodarcze, nie zaś na cele budżetu zwyczajnego lub nadzwyczajnego administracji przedsiębiorstw państwowych i monopolii. Szczegółowe warunki tej pożyczki, w szczególności zaś stopę odsetkową, sposób obliczenia odsetek, terminy i sposób spłaty kapitału oraz sposób zabezpieczenia określi Minister Skarbu. Na podstawie niniejszych upoważnień Minister Skarbu może zawierać odpowiednie umowy i wypuszczać tytuły dłużne oraz dokonywać wszelkich czynności prawnych, z tych umów wynikających.

W przeciągu dni trzydziestu po zawarciu umowy o pożyczkę Minister Skarbu złoży Sejmowi sprawozdanie o warunkach zaciągniętej pożyczki i przedstawi projekt ustawy, dotyczącej celów i sposobu zużycia pożyczki i sposobu kontroli państwowej nad użytkowaniem kredytów z tej pożyczki.

Art. 2. Minister Skarbu jest upoważniony do zaciągania zagranicznych kredytów, przeznaczonych na cele ochrony złotego, jako też zawierania umów w przedmiocie dokonywania na rynkach zagranicznych czynności, ku temu zmierzających, wraz z przyjęciem przez Skarb Państwa odpowiedzialności finansowej za wyniki tych czynności; łączne obciążenie Skarbu Państwa z tytułu tych zobowiązań i umów nie może przekraczać sumy 200.000.000 złotych lub równowartości tej sumy w walutach obcych.

W przeciągu dni czternastu po zawarciu każdorazowej pożyczki zagranicznej Minister Skarbu złoży Komisji Kontroli Długów Państwa sprawozdanie o warunkach zaciągniętej pożyczki.

Waluty te zostaną przekazane do dyspozycji Banku Polskiego.

Art. 3. Art. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. № 73 poz. 507) otrzymuje brzmienie następujące:

„Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia biletów skarbowych serjami, z terminem płatności nie dłuższym nad jeden rok od daty wypuszczenia poszczególnych seryj. Termin płatności ostatniej serji ustala się na dzień 31 grudnia 1927 r.

Ogólna suma każdorazownie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych łącznie z biletami, wypuszczonemi na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. (Dz. U. R. P. № 88 poz. 833), nie może przekraczać 100.000.000 złotych.

Minister Skarbu może zarządzić przedterminowy wykup tych biletów przez przyjmowanie ich w kasach skarbowych przy wpłatach podatków i na zapłatę za świadczenia państwowe oraz w bankach państwowych przy regulowaniu zobowiązań.

Celem ułatwienia wymiany tych biletów Minister Skarbu może wypuszczać bilety zdawkowe do wysokości 50% nominalnej wartości każdorazowo emitowanych biletów skarbowych. Operacja wymiany odbywać się będzie zapomocą specjalnego rachunku Skarbu Państwa w Banku Polskim. W razie ponownego wypuszczenia wykupionych biletów skarbowych do obiegu przez Skarb Państwa, Minister Skarbu obowiązany jest wycofać z obiegu odpowiednią ilość biletów zdawkowych, wypuszczonych na cele wymiany na podstawie niniejszego artykułu.

Komisja Kontroli Długów Państwa obowiązana jest czuwać nad wykonaniem tych postanowień.

Art. 4. Do czasu decyzji w drodze ustawowej o celach i sposobach użycia pożyczek zagranicznych Minister Skarbu jest upoważniony do powiększenia Państwowego Funduszu Gospodarczego, utworzonego na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 3 marca 1925 roku (Dz. U. R. P. № 22, poz. 154) wpływami z zaciągniętej pożyczki o kwotę 100.000.000 złotych, przy czem do komisji specjalnej do spraw Państwowego Funduszu Gospodarczego winni być powołani przedstawiciele organizacji gospodarczych.

Statut Państwowego Funduszu Gospodarczego będzie ustalony osobną ustawą. Projekt tej ustawy Rząd przedłoży Sejmowi do dni czternastu.

Art. 5. Art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego w tekście, ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 37, poz. 401), otrzymuje brzmienie następujące:

„Obieg monet złotych jest nieograniczony, natomiast łączny obieg monet srebrnych, niklowych i brązowych, oraz monet, wypuszczonych na mocy art. 14, nie może przenosić kwoty 12 złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej”.

Wzajemian upoważnień, zawartych w ust. 1 § 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 351) oraz w art. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1925 roku (Dz. U. R. P. № 67, poz. 467), upoważnia się Ministra Skarbu do emisji biletów zdawkowych w odcinkach wartości nie wyżej 5 złotych wzajemian monet srebrnych i w granicach dopuszczalnego ich obiegu, oprócz emisji biletów, wymienionych w art. 3.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania pomocy tym instytucjom kredytowym, które w łączności z ogólnem położeniem finansowem mogą potrzebować nadzwyczajnej pomocy kredytowej.

Pomocy udziela Minister Skarbu do łącznej sumy 65.000.000 złotych za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego, względnie przy użyciu funduszy, przekazanych na ten cel z operacyj kredytowych państwowych, lub przez zabezpieczenie przez Skarb Państwa spłaty zobowiązań tych instytucji, a to pod warunkiem otrzymania odpowiedniego zabezpieczenia.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*
Prezes Rady Ministrów: w z. *W. Raczkiewicz*
Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

860.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1925 r.

o najniższej ofercie jako wymogu wniosku o wdrożenie postępowania ugodowego.

Na podstawie art. 1 ustępu 3 ces. rozp. z dnia 10 grudnia 1914 r. wprowadzającego ordynację konkursową, ugodową i zaczepną (austr. Dz. U. P. № 337) zarządza się co następuje:

§ 1. Postanowienia § 141 ust. 2 ordynacji konkursowej i § 3 ust. 2 ordynacji ugodowej o najniższej ofercie jako wymogu wniosku o wdrożenie postępowania ugodowego, wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1926 r. na obszarze, na którym obowiązuje ces. rozporządzenie z dnia 10 grudnia 1914 r. wprowadzające ordynację konkursową, ugodową i zaczepną (austr. Dz. U. P. № 337).